

Резюме
Хуманизиране
на правосъдието

Хуманизиране на правосъдието - резюме

Международен доклад по проекта „Гласове за правосъдие: Комуникация с хората с увреждания, жертви на престъпление

Резюме: Хуманизиращо правосъдие

Правосъдната система и нейните символи са плашещи. На много места съдилищата се свързват не с правосъдие, а с власт. За всеки сблъсъкът с тези символи на власт е парализиращ. Започнете с това да мислите за отместване на фокуса от властта; фокусът трябва да бъде върху правосъдието. Действително всичко се свежда до хуманизирането на самата правосъдна система и превръщането ѝ в достъпна за всички. /Габор Гомбош, бивш член на Комитета на ООН за правата на хората с увреждания и консултант по проекта „Гласове за правосъдие“/

Гласове за правосъдие

Проектът „Гласове за правосъдие“ е с фокус върху правата и преживяното от хора с увреждания, станали жертви на престъпление, и достъпът им до правосъдие. Това е проект, съфинансиран от Европейския съюз с включени 9 партньорски организации на територията на 7 страни: България, Хърватска, Чехия, Литва, Румъния, Словакия, Словения.

Хората с увреждания, станали жертви на престъпление, се сблъскват с непреодолими бариери, които препятстват правото им на достъп до наказателно-правосъдните системи в Европа. Вследствие на това, им е отнета възможността да разкажат историята си и да потърсят ефективни средства за защита. Скорошни изследвания сочат, че вероятността жени с увреждания да станат жертви на насилие е от два до пет пъти по-висока¹. Агенцията на Европейския съюз за основните права констатира, че 19% от хората с увреждания са сигнализирали, че са били жертва на физическо посегателство, в сравнение с 9% от цялото население². Хората с психосоциални и интелектуални увреждания са обект на различни форми на малтретиране и тормоз по причина самото увреждане, задържани са против волята им в институции и лекувани медикаментозно без съгласието им³. Въпреки това, данни и информация не се събират и анализират редовно и преживяното и гласовете на хората с увреждания, жертви на престъпление, не се вземат предвид на много места в Европейския съюз. За доброто на всички хора с увреждания, жертви на престъпление, е необходимо пълно преориентиране на европейските наказателно и гражданскоправни регулации, системи, институции и култура, касаещи процеса по подаване на сигнала и разследването до присъдата. Мащабът на това предизвикателство и необходимата трансформация е основно послание на международния доклад „Хуманизиращо правосъдие“ от проекта „Гласове за правосъдие“.

¹. „Гарантиране правата на хората с увреждания, жертви на престъпление“ (Европейски форум за хората с увреждания, 7 юли 2020) <https://www.edf-fepb.org/newsroom-news-ensuring-rights-victims-disabilities/> 29 април 2022.

². Агенция за основните права, Анкета за основните права, 2020, Насилие и тормоз <<https://fra.europa.eu/en/data-and-maps/2021/frs>> 9 май 2022.

³. Марчело Сако, 2021. 'The Unconvicted Detention of Persons with Mental Impairments: The ECHR "Unsound" That Does NotSound' стр. 153 <http://elea.unisa.it:8080/xmlui/handle/10556/5277> 29 април 2022.

Този доклад използва основополагащите Международни принципи и насоки на ООН за достъпа до правосъдие на хората с увреждания (Принципите на ООН за достъп до правосъдие)⁴ като база за нормативната оценка на силните страни и пропуските в разпоредбите, касаещи достъпа до правосъдие, в Директивата на ЕС за правата на жертвите⁵. Извеждайки доказателства от седем национални изследователски доклада, ние показваме как пропуските в Директивата се проявяват в националните правни регулации, политики и практики. Принципите на ООН за достъп до правосъдие установяват ясни задължения и обясняват в детайл практическите стъпки, които да подсилят достъпа до правосъдие на хората с увреждания. И докато ключови разпоредби на Директивата на ЕС за правата на жертвите допринасят да се гарантира, че сигнализирането, разследването и наказателните производства са фокусирани върху жертвата и валидират правото на жертвата на информация и комуникация, цялостната рамка на Директивата трябва да бъде подсилена в някои специфични насоки, така че да покрие международните задължения във връзка с достъпа до правосъдие и по-конкретно задълженията съгласно Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания (КПХУ).

Хората с увреждания, жертви на престъпление, се сблъскват с огромни бариери в така или иначе несъвършените наказателно-правосъдни системи в Европа. В желанието си да се създаде наказателно правосъдие, ориентирано повече към жертвата, понастоящем в ЕС се водят важни разговори, целящи да насърчат създаването на наказателно-правосъдна система, основана на принципите на човешките права и достойнство в светлината на съществуващите задължения на ЕС във връзка с правата на жертвите на ефективни правни средства и разследване. Хората с увреждания трябва да бъдат включвани в тези дебати и иновации.

Първи стъпки към трансформацията

1. Директивата за правата на жертвите трябва да бъде изменена, така че изрично да гарантира правото на дееспособност в наказателното производство. Същата следва да гарантира, че жертвите имат достъп и участват във всички фази на наказателния процес, включително че се прави оценка на необходимата подкрепа за премахване на бариерите и ефективен достъп до правосъдие. Трябва изрично да гарантира достъп до информация и комуникация за хората с увреждания, заедно с гаранции за разумни и процедурни улеснения и повишена достъпност до подкрепящи услуги в и по време на наказателното производство.
2. Нужна е стратегия на ниво Европейски съюз, която да съдържа визия и рамка за равен достъп до правосъдие на хората с увреждания, които да могат да се приложат на национално ниво.

⁴ Специалният репортьор на ООН за правата на хората с увреждания, Комитетът на ООН за правата на хората с увреждания и Специалният пратеник на Генералния секретар на ООН за увреждания и достъпност, 'Международни принципи и насоки за достъпа до правосъдие на хората с увреждания' (Женева: ООН, 2020). Докладът се фокусира върху Принципите, които са най-относитими към темата на изследването. Това са принципи 1,2,3,4,6,8, и 10 (части от Принцип 9 също са взети предвид в Окончателния доклад). https://www.ohchr.org/sites/default/files/Documents/Issues/Disability/SR_Disability/GoodPractices/Access-to-Justice-EN.pdf 11 май 2022.

⁵ Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32012L0029> 11 май 2022.

3. Насоки, обучения и програми, базирани на Принципите на ООН за достъп до правосъдие, трябва да бъдат разработени за Държавите-членки в сътрудничество с хора с увреждания.
4. Иновативните практики на отделни лица, които по креативен начин подкрепят хората с увреждания, жертви на престъпление, в достъпа до правата им да участват в производствата, трябва да бъдат активно подпомагани.
5. Всички Държави-членки следва изцяло да транспонират и имплементират Директивата за правата на жертвите в съответствие с духа ѝ, като е важно Европейската комисия да упражнява задълженията си по надзор, мониторинг и инициерирането на инфринджмънт процедури. Това включва разработването на механизъм за събиране на данни, който да способства за разбирането на преживяното от жертвите на престъпление и пропуските в достъпа до правосъдие, както и за приоритизирането на действия.

Основни констатации

„Празно място“

Докато достъпът до правосъдие е от основно значение за ползването и реализирането на всички човешки права, хората с увреждания са изправени пред редица бариери, които пречат достъпа им до правосъдие наравно с останалите. Такива бариери включват ограничения в упражняването на дееспособност; липса на физическа достъпност на учрежденията от системата на правосъдието като напр. съдилища и полицейски участъци; липса на достъпен транспорт до и от тези места; пречки в достъпа до правна помощ и представителство; липса на информация в достъпни формати; патерналистично или негативно отношение, съмняващо се в способността на хората с увреждания да участват във всички фази на правосъдния процес; както и липса на обучения за специалистите, работещи в сферата на правосъдието. В правосъдната система хората с увреждания често са възприемани като незаслужаващи, неспособни да се ползват от или вероятно дори да им бъде навредено при предоставяне на дължимата защита по време на процеса, осигурявана на всички останали граждани. (Принципи и насоки на ООН за достъп до правосъдие на хората с увреждания, 2020, стр. 6)

Осегаемата липса на хора с увреждания, които да упражняват правото си на участие в качеството си на жертви и свидетели, е описана от Консорциума „Гласове за правосъдие“ като „празно място“. На практика това стана ясно от трудностите, които изследователите срещнаха до достигане до хора с увреждания, които са били в контакт с наказателно-правосъдната система, в качеството си на жертви, както и при намирането на специалисти от правната сфера, които в работата си са имали досег с хора с увреждания, жертви на престъпление. Причините за това включват физически, поведенчески, институционални, културни и правни бариери, които оставят хората с увреждания без реална възможност да бъдат чути, включително също системните нарушения на процесуални права, както и на

правото на дееспособност и правото да бъдеш свидетел. Липсата на информация относно разпространението и последиците на престъпленията срещу хора с увреждания, заедно с липсата на информация за ответната реакция на правосъдието, включително сигнализиране, полицейско и прокурорско разследване, съдебен процес, допълват факта, че тези хора са невидими, и са ясен знак, че Държавите-членки не изпълняват задълженията си във връзка с основните човешки права. Системната неспособност да се защитят тези права създава усещане за безнаказаност у извършителите, които на практика си набелязват жертви, за които знаят, че няма да им бъде повярвано, няма да бъдат защитени или приети сериозно.

Нашите констатации и анализи са изложени по-долу през призмата на Принципите и насоките на ООН за достъп до правосъдие на хората с увреждания, с фокус върху основни аспекти, които са необходими за постигане на реално участие, и по-конкретно информация и ефективна комуникация.

Принцип 1: „всички хора с увреждания са дееспособни и следователно на никого не следва да бъде отказан достъпът до правосъдие по причина увреждането“

*„Интересното за мен беше, че в хода на цялото досъдебно производство пострадалият не беше нито разпитан, дори и като свидетел, нито на него лично му бяха съобщавани права. Правата бяха съобщени със стандартно съобщение до неговия настойник, който беше човек без каквато и да било всъщност емоционална или друга връзка с пациента. Това е бил служител на социален дом, в който преди е пребивавал пострадалият, и съответно той не беше заинтересован по никакъв начин...по този начин беше формално отразено, че някой е информиран, но имаше достатъчно информация, че този човек не поддържа никаква връзка с пострадалия.“
(Интервю с районен съдия, Генова и Кръстева, България, 2022, стр. 29)*

Държавите трябва да гарантират, че дееспособността на хората с увреждания е призната на всички нива в системата на наказателното правосъдие, без дискриминация. Констатирахме, че разпоредбите на Директивата и кореспондиращите им Насоки на Европейската комисия не признават достатъчно и не се противопоставят на нарушенията срещу правото на дееспособност и правото да бъдеш свидетел. Всъщност правото на дееспособност не е гарантирано или споменато от Директивата. „Емоционалните“ и „интелектуалните“ способности се споменават в преамбюла на Директивата като фактори, които „да бъдат взети под внимание“, без да се отчетат преди това задълженията на Страните да гарантират дееспособност, наравно за всички. Този пропуск допуска тълкуването, че „липсата на дееспособност“ може да бъде основание за ограничаване участието на хора с увреждания, жертви на престъпление, в наказателното производство.

На национално ниво, дискриминативните правни регулации и практика са ежедневие. Полицейските и съдебни власти редовно заместват жертвата с назначения ѝ настойник по отношение правото ѝ да участва, а формални оценки за „надеждността“ засягат правото да бъде свидетел. Въпреки че тези закони, политики и действия представляват нарушения на правата, установени в КПХУ, правителствата, съдилищата и отделните специалисти не смятат, че е така. Точно обратното, националните закони одобряват практиките по признаване и назначаване на настойник като приемлив начин за изпълнение на Директивата относно задълженията за информация и комуникация.

Принцип 2: „Учрежденията и услугите трябва да бъдат универсално достъпни, така че да осигурят на хората с увреждания равен достъп до правосъдие без дискриминация“

Той обяснява, че средата [полицейския участък] е трудно достъпна за човек с увреждания и в такива случаи провеждат разпит на паркинга. (Интервю с разследващ полицай, Генова и Кръстева, България, 2022, стр. 29)

Анализ на публикации на различни държавни структури, свързани с наказателното производство, показва, че достъпността е сериозен проблем по няколко причини. Но най-вече те са презатрупани с информация, езикът е твърде сложен, шрифтът е твърде дребен, контрастът прекалено слаб и следователно не са подходящи за хора с интелектуални увреждания. (Капус et al., Словения, 2022, стр. 26)

Информацията относно наказателно-правосъдната система, включително правата на жертвите, трябва да бъде лесно и публично достъпна. Принципите за универсален дизайн трябва да се приложат, така че да гарантират хората с различни увреждания да имат достъп до учрежденията и услугите, както и че към личността се отнася с достойнство и уважение. Допълнително, всяко ограничение на физическата достъпност или информацията и комуникацията, следва да може да се адресира, като се осигурят разумни улеснения и достъп до различни подкрепящи услуги, както и неформална подкрепа по избор на лицето.

Липсват особени доказателства, че властите в седемте държави са предприели промени в своите национални закони, политики и практики по начин, по който физическите съоразения или услугите във връзка с информацията и комуникацията се изграждат, развиват и предоставят съобразно принципите на универсалния дизайн. Разумните улеснения не се осигуряват редовно. Няколко изследователя говорят за отделни разпоредби на национално ниво, създадени да подобрят физическата достъпност на полицейските и съдебните сгради. Допълнително се констатира съществуването на правото на жестомимичен език във всички страни. В някои страни се констатираат други форми на комуникационна подкрепа като споменаване в национални документи, но при ограничени насоки за това какво следва да представлява тази подкрепа.

Принцип 3: „Хората с увреждания, включително деца с увреждания, имат право на подходящи процедурни улеснения.“

Въпреки че индивидуалната оценка на нуждите може и следва да бъде използвана за оценка на нуждите на жертвите, тя не се възприема като средство за по-доброто включване на хората с увреждания в наказателното производство. Допълнително, тя се фокусира основно върху определянето на необходимите мерки за защита с цел предотвратяване на допълнително сплашване и повторна виктимизация по време на производството, но не и върху гарантирането на правото на информация и комуникация. (Шпек и Шахан, Хърватска, 2022, стр. 26)

Правото на подходящи процедурни улеснения е в основата на това, което е необходимо за хората с увреждания, жертви на престъпление, да комуникират по време на разследването и наказателния процес, и е фундаментално за гарантиране правото им на участие в правосъдната система. Член 22 на Директивата за правата на жертвите напътства Държавите

да осигурят оценка на *специфичните нужди от защита* на жертвите, което заслужено е описано от Комисията като „едно от големите постижения на Директивата“⁶. Въпреки това обаче, липсва подобно формално изискване и регулация за оценка на нуждите във връзка с информацията и комуникацията, както и на съотносимите процедурни улеснения. Това само по себе си е сериозен пропуск в гарантирането правото на хората с увреждания, жертви на престъпление, на достъп до правосъдие и участие в правосъдния процес.

И все пак, в разпоредбите на Директивата прозира стремеж към всеобхватност, като това може да залегне изрично и да се приложи ефективно чрез конкретни промени, които да гарантират, че нуждите във връзка с информацията и комуникацията са идентифицирани и удовлетворени. За да проработи ефективно това, като се държи сметка за достойнството на хората с увреждания, е необходимо сътрудничество и диалог с хора с увреждания, жертви на престъпление. В допълнение, културата на наказателното правосъдие, която маргинализира правата на жертвите за пълно участие, също е необходимо да бъде променена с подобни мерки с цел хуманизиране на правосъдните системи.

Принцип 4: „Хората с увреждания имат право на достъп до правни съобщения и информация по своевремен и достъпен начин, наравно с всички останали.“

На жертва с психосоциално увреждане ѝ беше дадена брошура, без да бъде информирана за услугите за подкрепа или за правни услуги, жертвата сама трябваше да търси цялата относима за производството информация...

Тя си намери адвокат, чийто основен опит е с обвиняеми. ‘Не знаех почти нищо. Действително трябваше да търся информация в интернет за това какво предстои да се случи. Нямах никаква идея. Наказателното производство беше много стресиращо за мен.’

Извършителят първо е бил вкаран в ареста, по-късно в затвора, и в двата случая обаче жертвата научава за неговото освобождаване от онлайн медии. (Слешкова и Пасторек, Чехия, 2022, стр. 33)

Принципите на ООН описват десет начина за гарантиране достъпа до информация, включително чрез осигуряване на жестомимичен език, видео и аудио насоки, телефонна линия за консултации и услуги за направление, фасилитирана комуникация, браил, т.н. Тези специфични мерки не се споменават в Директивата, нито в насоките към нея, а в преамбюла на Директивата само се загатва Държавите-членки „да вземат предвид“ комуникационните „затруднения“. Този подход е отражение на стереотипи, свързани с уврежданията, и не успява да адресира проблема с бариерите на заобикалящата среда, физическите и поведенчески бариери, които е нужно да бъдат премахнати и поправени, за да е възможна ефективната обмяна на информация и комуникация. Такъв подход създава още риск националните власти, в тълкуването си на необходимостта „да вземат предвид“ увреждането и комуникационните затруднения, да споделят информацията и комуникират с настойника, отколкото директно с жертвата. Това от своя страна може да има за последица незначитане на дееспособността,

⁶ Насоки на ГД Правосъдие във връзка с транспонирането и прилагането на Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета, стр. 44, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=celex%3A32012L0029> 11 май 2022.

волята и желанията на човека с увреждане, жертва на престъпление⁷. Нашите анализи на национално ниво показват, че в случаите, когато има назначен настойник, полицията често заобикаля жертвата и „изпълнява“ задължението си за информирането ѝ чрез комуникиране директно и единствено с настойника.

Държавите-членки, обхванати от този доклад, формално са транспонирали общите изисквания на Директивата за достъп до информация. И все пак налице са проблеми в прилагането и малко примери за положени усилия за осигуряване правните съобщения и информация да бъдат достъпни за жертвите на престъпление, които са хора с увреждания. Хората с увреждания, живеещи в институции, чиито достъп до външния свят е ограничен по правило и които са под прякия контрол на персонала, се сблъскват с особено големи бариери.

Принцип 6: „Хората с увреждания имат право на безплатна или финансово достъпна правна помощ“

Човек с ментално увреждане първо трябва да подготви иск за вреди и да попълни молба, доказвайки своето материално и финансово състояние, и дори тогава няма правната сигурност, че ще му бъде назначен безплатен адвокат, тъй като последното решение е на съдията. Очевидно е, че всички тези стъпки могат да доведат до предоставянето на безплатна правна помощ, която практически да е недостъпна за жертви на престъпления, които са хора с ментални увреждания (Слежкова и Пасторек, Словакия, 2022, стр. 40)

Достъпът, през правната помощ, до опитен адвокат с подходяща квалификация може да бъде като информационен и комуникационен мост за хората с увреждания, което от своя страна да е определящ фактор за осигуряване на ефективното им участие в правосъдните производства. Партньорите на национално ниво, които имат години опит в подкрепата на хора с увреждания, жертви на престъпление, определят това право като ключово за гарантиране достъпа до правосъдие.

Член 13 от Директивата за правата на жертвите, за правото на правна помощ, вменява на Държавите-членки да гарантират, че жертвите, когато са страна в наказателно производство, имат право на правна помощ. В повечето страни безплатната правна помощ изглежда да зависи от типа престъпление или от неясни дефиниции за „уязвимост“, което не отговаря на критериите, заложили в Принципите и насоките на ООН за достъп до правосъдие. На жертвите в повечето случаи се налага сами да подават молба за безплатна правна помощ, представляващо административно бреме, което трябва да бъде изпълнено в конкретен срок, и зависещо от знанието, добрата воля и сътрудничество от страна на полицията. В резултат, правната помощ често е напълно недостъпна за хора с увреждания и не е съобразена с член 13 от Директивата.

⁷ Съгласно Общ коментар № 1 (2014), Член 12, Равнопоставеност пред закона: поправен, заместващото вземане на решения може да включва пълно запрещение, съдебна забрана и ограничено запрещение, където „всяко решение, взето от заместващия, се основава на това, което обективно се приема за „най-добрия интерес“ на лицето, вместо да се базира на неговите собствени воля и желания.“ <https://digitallibrary.un.org/record/1483330?ln=en> 11 май 2022.

Принцип 8: „Хората с увреждания имат правото да подават сигнали и инициират правни производства, касаещи нарушения на човешките им права и престъпления, както и сигналите им да бъдат разследвани и да им се осигурят ефективни правни средства.“

Ние живеем на партерен етаж и често биваме тормозени. Звъняли сме на полицията за това няколко пъти. Написахме жалба до полицията, защото искахме този тормоз да спре. Но нямаше писмен отговор. Казват, че ние сме странни. (Капус ет ал., Словения, 2022, стр. 27)

Принцип 8 стига до същността на въпроса за „празното място“, идентифициран от Консорциума „Гласове за правосъдие“. Хората с увреждания се сблъскват с различни нарушения на човешките им права и престъпления, включително изтезание и малтретиране, които не са припознати от националните наказателни и граждански законодателни рамки. Това беше едно от най-шокиращите разкрития на направените международно и национални изследвания, макар това да не беше основният фокус на проекта „Гласове за правосъдие“.

Доказателства от националните изследвания сочат, че жертвите срещат сериозни трудности в подаването на сигнал и иницирането на производство. В някои страни липсата на ясна дефиниция за „жертва“ възпрепятства достъпа на жертвите до правото им на ефективно разследване и правни средства, особено в случаите, когато статусът на жертва не се предоставя, докато разследващите органи не съберат достатъчно доказателства, че престъплението действително се е случило, и извършителят не бъде идентифициран.

Поради това, всички държави се нуждаят от изчерпателна регулация относно разследването и правните средства, така че жертвите на престъпление да получат признаване и поправяне на пречинените им вреди. Това излиза извън обхвата на Директивата за правата на жертвите, но е от особена важност нарушенията и тормозът срещу хора с увреждания да бъдат напълно и правно признати, а подходящите правни средства да се осигуряват, така че да са достъпни за хора с увреждания.

Принцип 10: „На всички онези, работещи в сферата на правосъдната система, трябва да се предоставят програми за повишаване на информираността и обучения, насочени към правата на хората с увреждания, конкретно в контекста на достъпа до правосъдие.“

Констатациите от този проект сочат, че няма достатъчно персонал в социалните, полицейски и съдебни структури, който да разполага със специално образование за комуникация с хора с увреждания. В някои случаи те само се обучават да разпознават, че има увреждане, но не са способни да комуникират адекватно или да направят индивидуална оценка на нуждите и често имат нужда от допълнителен експерт с подходящи знания и умения или от подкрепа, за да работят с хора с ментални увреждания. В този смисъл правото на информация и ефективна комуникация на хората с увреждания реално не е напълно осигурено и зависи от инициативата на жертвата да намери начини. (Шпек и Щахан, Хърватска, 2022, стр. 29)

Задълженията за обучения съгласно член 25 от Директивата за правата на жертвите не споменават изрично увреждане. За сравнение, Принципите на ООН за достъп до правосъдие разглеждат в детайл как хората с увреждания следва да бъдат пряко въввлечени в тези

обучения и в създаването на тяхното съдържание. Нашето изследване не откри примери за професионални обучения за специалисти, работещи с хора с увреждания, жертви на престъпление, нито за самите хора с увреждания или техните семейства, и никакво доказателство, че подобно обучение би било базирано на човешките права като модел спрямо увреждането или на задълженията на държавите до елиминират дискриминацията по признак увреждане в правосъдната система.

При прилагане на настоящата директива държавите-членки следва да гарантират, че жертвите с увреждания са в състояние да се възползват напълно от установените в нея права наравно с останалите, включително чрез улесняване на достъпността на помещенията, където се провеждат наказателните производства, и на достъпа до информация. (Директивата на ЕС за правата на жертвите, Директива 2012/29/ЕС, параграф 15)

Гласове за правосъдие

Проектът „Гласове за правосъдие“ се фокусира върху правата и опита на хора с увреждания, станали жертви на престъпление, и техният достъп до правосъдие. Това е проект, съфинансиран от ЕС, изпълняван в 7 държави, с провеждане на изследвания на национално ниво, идентифициране на обещаващи практики, създаване на практически полезни инструменти за професионалисти и жертви в системата на наказателното правосъдие, както и подкрепящ международните стандарти в защита правата на хората с увреждания, които са жертви на престъпление. Проектът обръща внимание по-специално на задълженията, определени в Директивата на ЕС за правата на жертвите на престъпление (Victims' Rights Directive) (2012/29/EU) (Директивата) и на Конвенцията на ООН за правата на хората с увреждания (КПХУ).

Партньорите по проекта са, както следва:

- Координатор: Validity Foundation
- България: Шанс и подкрепа
- Хърватска: Victim and Witness Support Service, VWSS
- Чехия и Словакия: FORUM for Human Rights
- Литва: Mental Health Perspectives, PSP
- Румъния: Centre for Legal Resources
- Словения: Legal-Informational Centre for NGOs, PIC; Social Protection Institute of the Republic of Slovenia, IRRSV; and University of Ljubljana

Пълното формално наименование на проекта е: *Информация и комуникация: Крайъгълните камъни на правосъдието за хора с увреждания, жертви на престъпление (878604 — InfoComPWDs)*

Контакти за проекта

Уеб страница: validity.ngo/projects-2/voices-for-justice/

Ел. поща: infocom@validity.ngo

Автор

Джоана Пери, Независим консултант, Асоцииран изследовател към Института за изследване на политиките, свързани с престъпността и правосъдието, Колеж Биркбек

Публикация

2022

Информация за финансирането

JUST-AG-2019 / JUST-JACC-AG-2019 – 878604

Освобождение от отговорност

Съдържанието на докладите представя единствено възгледите на партньорите по проекта и е изцяло тяхна отговорност. Европейската комисия не поема отговорност в случай на ползване на информация, която съдържат.

Този доклад е съфинансиран от Програма „Правосъдие“ на Европейския съюз (2014-2020)